

One Moonlit Night

Egy holdfényes éj

Rendben, akkor fölsétálok a Posta utcán egészen az Istálló hídig, hogy meglássam, ott találok-e Moi-t. Közben mit látok a Kék Harangnál egy falra ragasztott plakáton, hát nem filléres felolvasás volt Glanaberben csütörtök este. Pont ugyanolyan volt ez a plakát, mint az a régi, amit akkor láttam, mikor a Kanonok meg Iskola Price jöttek szembe a Posta utcán, és Iskola Price azt mondta: itt van egy okos fiúcska, tessék, mire a Kanonok adott egy hatpennyst, mivel nem tudtam olvasni.

Valóban okos, kérdezte a Kanonok, olvas angolul?

Úgy bizony, a kutyafáját, mondta Iskola, de én nem tudtam, minek henegeg ezzel.

Hát akkor hadd halljam, hogy ezt elolvasod, mondta a Kanonok és közben a plakátra bökött a botjával. Egész jól is ment az olvasás, amíg el nem jutottam a társasághoz. Társ-sass-ág, mondtam, mire a Kanonok röhögni kezdett.

Nem úgy, vágott közbe Iskola bosszúsan, tár-sa-ság.

De a Kanonok még mindig ott hahotázott. Nagyszerű, fiacskám, igazán, mondta, majd nadrágzsebébe nyúlt és egy hatpennys érmét nyomott a kezembe.

Senki se gondolta volna ránézésre, hogy a Kanonok ilyen kedves ember, mivel valamikor himblője volt, és maradt egy nagy heg a szája szélén, attól meg úgy nézett ki folyton, mintha koszos lenne meg büdös. De amikor olyan nagy hanggal röhögött valamin, mint akkor rajtam, semmi nyomát nem lehetett a hegnek látni.

A templomi pulpituson azonban annál feltűnőbb volt, különösen, ha az ítéletekről beszélt vagy azt üvöltözte, hogy az Úrjézuskrisztusban keressétek a megváltást! Amikor így kiabált, mindig az a történet jutott eszembe Pünkösdi napjáról, amit Tejeskocsi Bob mesélt nekünk a vasárnapi iskolában, hogy az égből valahonnan tűznyelvek csaptak le a Tanítványokra és Apostolokká változtatták őket. A pulpituson üvöltöző Kanonokot nézve régen mindig az járt a fejemben, hogy egy lángnyelv jött le a templomtetőn át és a szájába csapott. Anyám persze azt mondta erre, hogy az a himlő helye.

Tyú, anyám is nagyra tartotta őt. Látnod kellett volna, hogyan vasalta a karingjét meg a stóláját odahaza az asztalon. Mindig a karinget hagyta a végére és előbb megcsinálta az összes férfi- meg fiúruhát. Aztán letakarította az asztalt és a Kanonok karingjét úgy terítette rá, nagyon lassan, hogy közben minden egyes ráncot végigsimított rajta. Ráadásul ez nagyobb is volt, mint bármelyik másik ruha, hiszen a Kanonok hat lábánál is magasabb volt. Ő volt a legnagyobb pap, akit valaha láttam.

Ne kérdezz butaságokat, mondta anya, amikor arról faggattam, hol kapta el a himlőt.

De miért épp a szája mellett van a heg, kérdeztem.

Tűnj a szemem elől te kis pernahajder, mondta anya. Nem értettem mitől lett ilyen mérges.

Én csak úgy kérdeztem, mondtam, és a vasalót figyeltem a jobb kezében, ahogy előre-hátra csúszkált a karingen, a bal kezével pedig a sarkokat feszítette ki, hogy a vasaló nehegy félrefusson egy ráncon.

Griffith Evans Baich-re gondoltam anya. Emlékszel, hogy kedden még kimostad a karingét, mielőtt megölték volna a bányában, szóval már nem viselhette a következő vasárnap? Az jutott eszembe, hogy vajon a mennyben is ott lesz-e Griffith Evans fején a seb? Aztán meg az ugrott be, hogy a Kanonok száján ott lesz-e a heg, ha a mennybe megy?

Erre anya hirtelen abba hagyta a vasalást és sírni kezdett.

Mi az anya? Ne sírj, mondtam, de igazából nem is aggódtam, mert anya mindig sírdogált valami miatt, szóval már hozzá voltam szokva. De akkor olyan különös tekintettel meredt rám, hogy elszégyelltem magam, amiért egyáltalán megszólaltam.

Nem, nem lesz ott semmi, csibém, mondta, és könnycseppek gördültek le az arcán, ám fel is nevetett ugyanekkor. Egy karcolás se lesz Griffith Evans Braich fején a mennyben, ahogy a Kanonok arcán sem lesz ott a sebhely, miután a túlvilágra jutott. Aztán abba hagyta a sírást és tovább vasalt énekelve.

Emlékszem a dalra is, amit énekelt: Nézz az idő ködé-én át, Ó lelke-em, íme a táj, Ó leke-em íme a táj.

Tyú, de szép hangja volt anyának.

Fény pislog a paplak ablakában is. Igen, biztos vagyok benne, hogy az a dolgozószoba ablaka, ahol a fény a két fa között látszik. Azariah Jenkins ott ül most a tűz mellett a karosszékekben, az biztos. Ő, és a felesége is talán. Ugyanis ő jött ide Plébános Hughes után, aki pedig a Kanonok után érkezett. Rendes fickó volt az is, az öreg Hughes. Csakhogy tüdőbaja volt, meg amúgy sem ért fel Kanonokhoz. Mindenesetre soha nem adott azért hatpennyst nekem, mert nem tudtam olvasni.

Tyú, hogy szerettem évekkkel ezelőtt a paplakba járkálni iskola után, hogy anyának segítsek a mosnivalóval. Nell, Rendőr Kis Will nővére, meg az Allt Bryn-i Gwen voltak akkoriban a cselédek. És annak ellenére, hogy anya jóval idősebb volt, mint ők, igazán jó barátok lettek, és akkor is eljöttek még néha hozzánk látogatóba, amikor már mindketten megházasodtak. Nell egy rendőrhöz ment hozzá. Új Rendőr Jones lett a férje, ezért soha nem is féltam Új Rendőr Jonestól, hiszen anya jó barátja volt Nellnek, a feleségének. Allt Bryn-i Gwen pedig Kaptár Franknek lett a felesége, miután otthagya a paplakot.

Úlj csak le drága, mondta Nell, amikor először mentem el anyáért a paplakba iskola után. Két perc és hozok neked egy szelet kenyert meg egy kis vaját. Tyú, a paplak konyhája nem semmi egy konyha volt. Vagy kétszer akkora nagyságú, mint a mi konyhánk meg első szobánk együttvéve. És hogy illatozott mindig! Tyú, de szerettem azt az illatot, miközben mindig farkaséhes voltam. Aztán meg csak ültem a karosszékekben és faltam a vajas kenyeret. Kis idő múlva nem más jelent meg hirtelen az átjáró ajtajában, mint az Allt Bryn-i Gwen egy nagy ezüsttálccával a kezében, mert éppen teát szolgált fel a Kanonoknak és vendégeinek.

Jöttél, hogy segíts anyukádnak, kérdezte Gwen. Micsoda jó fiú ez, nem igaz, Nell? A mennybe fogsz jutni, ugye tudod, kisöreg, amiért így segítesz anyukádnak.

Tyú, de szép arca volt ennek a Gwennek. Szébb volt, mint Nell, de Nell volt a kedvesebb kettejük közül. Mindig az volt az első dolga, hogy adott nekem egy vajas kenyeret, akárhányszor megjelentem az iskola után, hogy anyának segítsek a ruhákkal.

Iskola Price az, ugye, aki itt teázik, kérdezte Nell.

Igen, felelte Gwen, miközben az asztalra tette a tálcat. Te kaptál már elfenekelést Pricetól, kérdezte aztán tőlem.

Nem én, dehogya is, hazudtam.

A mindenit, akkor bizonyára egy igazi kis angyal lehetsz, mondta erre.

Ezután végignéztam, ahogy Nell egy nagy papírzacskót megtöm kenyérből, meghagyott vajas kenyérszeletekkel, meg a Paplak ebédjéből maradt csontokkal, amiken még egy csomó hús maradt, amíg a zacskó majd ki nem szakad. Nemsoká anya is megjelent, kissé borzos hajjal, a paplak kerti szárítókötéléről leszedett ruhákkal teli kézzel, melyek készen álltak rá, hogy hazavigye összehajtogatva és egy nagy gyapjútakaróba kötve kivasalni őket. Aztán mindhárman leültek ilyenkor, hogy egy csésze teát igyanak és alaposan kibeszéljenek egy csomó embert, én meg, még mindig a karosszékekben, megszármoltam a nagy, piros, négyszögletű csempéket a konyha padlóján és arra gondoltam, tyú, micsoda jó hely lenne ez, hogy Huw-val és Moi-al londonozzunk, azt leszámítva, hogy összekoszolnánk közben az egészet.

Te hozd a papírzacskót, mondta anya, én hozom ezeket, ami a ruhákat jelentette, és ne feledd alul fogni, nehogy kiszakadjon.

Pontosan ezt szerettem volna hallani, persze, hiszen így hazafelé menet, alkalmanként bele tudtam csúsztatni a kezem a zacskóba, ha anya nem nézett oda. De soha nem értem hozzá addig semmihez, amíg az ösvény végén ki nem értünk a paplak kapuján a Posta utcára, nehogy a dolgozó ablakán keresztül meglásson Kanonok. Tyű, el tudom képzelni, milyen mérges lett volna, ha észreveszi, mit csinálok, de erre soha nem került sor. Micsoda finom íze volt hazafelé a zacskóból kihalászott kenyérnek! Néha egy csonttalan húsdarab is a kezembe akadt. Anya soha nem beszélgetett hazafelé, túl fáradt volt hozzá, különben válaszolnom kellett volna neki, és akkor rögtön rájött volna, abból, ahogy beszélek, hogy tele van a szám. A Paplak száraz kenyérének is jobb volt az íze, mint a nagyfi vajjas szeleteinek, még ha azok vastagon voltak is megkenve.

Féltem végigmenni a Paplak kapuja mögött álló fasorok között, amikor télen mentem anyáért iskola után, mert olyankor már sötétedett. Olyanok voltak, akár a temetőkeri fák ilyenkor. De onnantól, hogy elhagytam a kanyart és megláttam a fényt Kanonok dolgozószobájában, már nyugodtabb voltam. Akkor már nem féltem.

Nyáron minden más volt. Tyű, emlékszem, egyik délután nem volt iskola és én a Paplakhoz siettem, és akkor megengedték, hogy a kert elejébe menjek egy kislíval játszani, aki ott szállt meg. Kanonokot nagybácsinak hívta, és angolul beszélt. Tyű, micsoda helyes gyerek volt, fénylett a fekete haja, és még egy szép kis hullám is volt benne. Nagy, sötét szemei voltak, az arca pedig fehér volt, fehér, akár a kréta, kis bársonynadrágja világos zoknis lábszára közepéig ért, és könnyű nyári cipőt viselt, nem olyan szöges bakancsot, mint én.

Ezért is féltem ott elől, az ablak előtt összetaposni a füvet, miközben kriketteztünk, hiszen nekem szöges bakancsom volt, miközben a fű ott nem úgy nézett ki, mint Owen Gorlan pályáján, hanem mintha anya vasalta volna simára. Tyű, arra gondoltam, miközben ott játszottam vele, hogy bárcsak én is ilyen illedelmes lennék, mint ő. De biztosan jó fiú lehettem, mert azt is megengedték, hogy a játék után az üveg bejárati ajtón keresztül menjek be vele, és az asztalnál melléülve fogyasszam el a teámat, miután levettem a fejemről a sapkát. Később a paplak kertjébe is együtt mentünk ki egrest csenni.

Ceri, Kanonok lánya rajta is kapott bennünket a bokornál. Váratlanul lépett ki a virágok közül az üvegházban, anélkül, hogy addig észrevettük volna, mielőtt már ott állt mellettünk. A fülem hegyéig elvörösödtem és meg sem bírtam nyikkanni, szó ami szó, alaposan leszidott, aztán a fiú mondott valamit angolul, amitől Ceri hirtelen hangos nevetésben tört ki. Ó, az övé volt a legszebb arc, amit valaha láttam. Soha életemben nem fogom elfelejteni.

Mennyi idős Ceri, Kanonok lánya, anya? Kérdeztem, amint hazáérttem.

Hát, olyan tizennyolc éves, felelte anya.

Aztán bementem a hálószobába és az ágyra heveredve sírtam, amiért olyan öreg.

Amikor megláttam, nem viselt kalapot, és az övé volt a legszókébb szőke haj, a napfény ragyogott rajta, oldalt pedig egy üvegházi virág volt beletűzve, miközben hátul, rózsaszín szalaggal átkötve két hosszú fonatban ereszkedett a hátára. Ruhája rózsaszín alapján a legkülönbözőbb színű minták díszeltek, mint az üvegház ablakában az a rengeteg virág. És amikor előrehajolt, hogy beszéljen hozzánk, szabad rálátást engedve melleire, finom illat töltötte be a levegőt, én pedig remegni kezdtem, akár egy falevél. Megfogadtam, hogy soha többé nem lopok egrest, de almát sem csenek újra Huw-val és Moi-al, sőt káromkodni se fogok, ahogy egyéb rosszaságot se követek el többé. Semmit, azon kívül, hogy Cerire gondolok.

Anyá el se tudta képzelni miért siettem annyira hazafelé a papírcacskóval azon az estén. Hozzá sem értem közben a húshoz meg a kenyérhéjhoz. Minél előbb haza akartam érnem, hogy az ágyba heveredve Ceriről álmodhassak. Ám egyre csak sírtam, míg el nem aludtam, miután anya megmondta, hogy Ceri tizennyolc, tehát túl idős ahhoz, hogy a szerelme lehessen.

Akkor úgy fogok tenni, mintha nem lenne olyan idős, határoztam magamban elalvás előtt. Hiszen kedvelnie kell, mert nem árulta el Kanonoknak, hogy én meg a kislíval egrest loptunk tőle.

Tyű, nem tudom különben mit mondott volna Kanonok. Egészen meg tud vadulni néha. Egyszer már láttam tombolni, igaz, nem tudtam akkor, mi miatt, és nem is mondtam el senkinek, hiszen olyan jóban lettünk, mióta azt a hatpennyst nekem adta, mert nem tudtam olvasni. Az ő dühe különbözött attól, ami Iskola Price-on vett erőfolykor. De akkor is egészen megdermedtem tőle. Holdfényes éj volt az is, csakúgy, mint a mai, én pedig egész későn mentem anya elé a paplakba. Éppen ezért láttam Kanonokot, miután átjöttem a kapu

alatt, fel az ösvényen a házig, nem hajtották be a sötételőt a dolgozószoba ablakán, ő pedig ott volt bent.

Felsétáltam óvatos csendben a fa mögött, hogy beleshessek az ablakon keresztül, reszketve, mint egy falevél, nehogy nyakon csípjenek. Fel és alá járkált. Fel és alá szünet nélkül a dolgozó egyik végétől a másikig miközben ökölrel ütötte a fejét. És ha az arcát láttad volna! Villámokat szórt a szeme, a haja pedig össze-vissza állt, nem olyan szépen lefésülve, mint általában. Az a heg pedig, a szája mellett úgy festett, mintha valaki egy forró piszkavasat nyomott volna rá nemrég.

Teljesen egyedül volt, de úgy mozogtak az ajkai, mintha hevesen vitatkozna épp valakivel. Görcsbe rándultam, amikor hirtelen az ablakhoz lépett és kinézett, attól féltem, hogy észrevett. De tekintete a semmibe révedt, és a villámokat szórta csak egyre, hiába volt olyan szép, holdfényes az éj, és csak a fák között koromsötét. Ajkai még akkor is mozogtak, amikor az ablakba állt. Ám semmi sem hallatszott ki szavaiból, és ahogy elnéztem, olyannak tetszett, mintha éppen azt üvölténe, hogy az Úrjézuskrisztusban keressétek a megváltást! De talán mégis valami mást mondott. Abban a pillanatban, ahogy hátat fordított az ablaknak, kiiskoltam a fa mögül és a hátsó ajtóhoz siettem.

Hát veled meg mi történt kedvesem, kérdezte Nell, miután ajtót nyitott nekem és egy vajjas kenyérral a tűz mellé ültetett. Olyan fehér vagy mint a kréta. Csak nem egy mumust láttál?

Nem, dehogyis, mondtam a kenyeret falva. Csak az olyan vénasszonyok hisznek a mumusban, mint te.

De ahogy ott ültem a karosszékekben, a csempelapokat számlálva, és elképzeltam, hogy Huw-val és Moi-al hárman összekoszolunk mindent londonozás közben, a három nő az asztalnál ülve izgatottan beszélt valamiről nagyon halkán.

Semmit nem árultam el anyának hazafelé úton, és szerencsére a zacskóba sem nyúltam bele, mert aznap anya nem volt olyan fáradt, mint általában. És úgy beszélt velem, mintha kész férfi lennék, aki mindent képes megérteni.

Tudod, hogy azok a vén falusi ördögök miről susmorognak, kérdezte, amikor elértük a Lón Newydd kapuját.

Nem tudom, anya, válaszoltam.

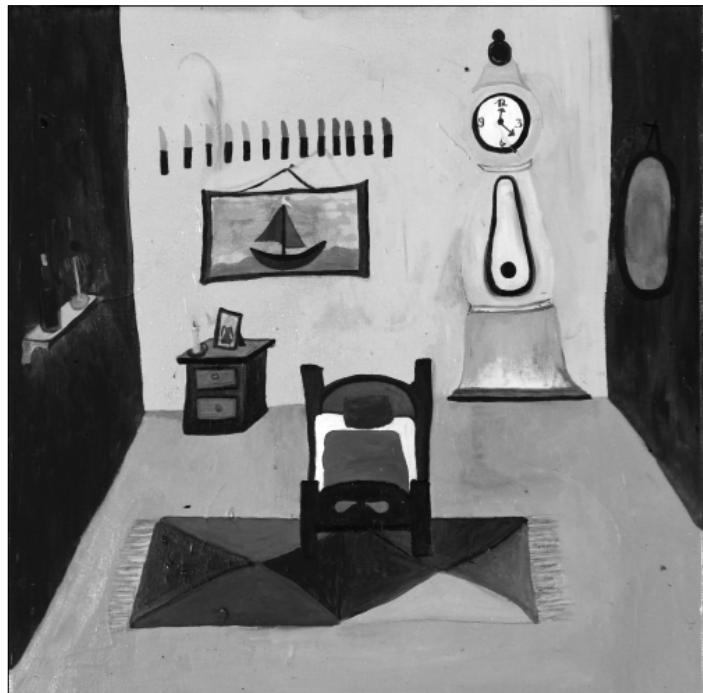
Azt mondják, hogy Isten az oka a háborúnak. És sok templomjáró is ugyanígy gondolja. Szörnyű hangulat volt ma este a paplakban. Néhányan eljöttek, hogy bejelentsék Kanonoknak, hogy a templom közelébe sem mennek addig, amíg véget nem ér a háború.

Úgysem gondolják komolyan, anya.

De még mennyire, és Nell azt mondta, hogy az az ördög áll mögöttük a Kék Harangból.

Kicsoda, Sörös Hordó Johnny apja?

Bizony, az a vén semmirekellő. Ő meg Borbély Johnny Williams. De ők nem voltak ott a csoporttal a paplakban. A két öreg csirkefogó a többiekre hagyta a tárgyalást. Miközben egy sörös hordó mögött lapultak, az hétszentség.

2014 nyár

Fogadok, hogy úgy van, anya.

Bizony, de az is biztos, hogy mindketten odapimaszkodnak majd az Úrvaszorára vasárnap, mint az a drágalátos Grace Ellen. Mindenesetre jól megkapták ám Kanonoktól a paplakban. Tyű, hogy leszidta őket, Gwen a megmondhatója. Hallotta, ahogy lehordja őket mindennek, miközben felszolgált a teát. A mindenit, hallanod kellett volna, miket mondott nekik Kanonok.

Miért, anya, miket mondott?

Ó, semmit. Ne is törődj vele, mit mondott. Csak nyisd ki szépen az ajtót. Jaj, ez a ma esti mosnivaló de nehéz. Mindjárt összeesek.

Aztán már nem is mondott semmi többet, miután bementünk a házba, csak azt, hogy iparkodjak, vacsorázzak meg gyorsan, aztán fekédjek le, hogy neki tudjon kezdeni a vasalásnak. Úgy is tettem, de közben végig Kanonokra gondoltam, ahogy felolvassa a zendülési törvényt azoknak az embereknek, majd később saját magának is, amikor a dolgozó szoba ablakán keresztül meglestem, aztán megfogadtam, hogy félholtra verem másnap Sörös Hordó Johnny-t az iskolában, amiért az apja bebeszélte a Kék Harangban az embereknek, hogy a háború Isten hibája.

Talán ezért nem ment Iskola Price a Kék Harangba többé a szünetek alatt, miután azon a napon Kanonok megjelent az iskolában, hogy értesítse, Iskola Kis Bob elesett a háborúban. Tyű, soha nem felejttem el azt a napot. Épp véget ért a szünet, Iskola Price pedig visszajött a Kék Harangból kivörösödött arccal, de olyan jó kedvvel, hogy nem is osztott ki körmöst senkinek.

Arról kezdett nekünk magyarázni, hogy a németek karddal vagdossák le az asszonyok melleit, és csecsemőket hasítanak ketté, amikor a temetőkert felőli ablak előtt elhaladt Kanonok és befordult az épületbe. Hangtalanul jött meg, és leült egy asztal mögé, anélkül, hogy Price észrevette volna, majd az asztallapra fektette lapos karimájú kalapját, hátradólt a karosszékben és egy nagy, fehér zsebkendővel letörölte a verejtéket a homlokáról. Price még akkor sem vette észre, hogy ott van, amikor közülünk már senki sem figyelt az ő beszédére, mert mindannyian Kanonokot bámultuk. Csak akkor fordult meg végül, amikor Kanonok megköszönte a torkát.

Rögtön félbehagyta a németekről szóló előadást és nagyon lassan Kanonok székéhez sétált. Kétszer olyan magas volt Kanonok, mint Iskola Price, amikor feltápáskodott a karosszékbe, aztán a két férfi beszélgetni kezdett, végtelen hosszan, miközben Kanonok Price kezét a saját jobbujjában tartotta, balját pedig a másik vállára helyezte. Fogalmunk sem volt, mi folyik ott, amíg Kanonok ismét le nem ült és megint végig nem törölte izzadt homlokát a zsebkendővel, Iskola Price pedig visszalépdelt elé és bejelentette, hogy Iskola Kis Bobot a németek meggyilkolták.

A legrémisztőbb mégis azt volt végignézni, ahogy ezután térdre rogyott a terem padlóján és összekulcsolta a kezét, mint aki imádkozni készül. A szemei csukva voltak, az arcán pedig könnycseppek gurultak végig. Tyű, azt se felejttem el, amit akkor mondott. Egyenesen hazamentem ezután és ki sem mozdultam a házból, amíg kívülről meg nem tanultam minden szavát, hogy aztán az egészet hibátlanul visszamondjam a következő vasárnapi iskolában Tejeskocsi Bob hatpennységért.

Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mondta Price lecsukott szemmel és csorgó könnyekkel, igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe: zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától. Forrásainak árja megörvendeztetni Isten városát, a Felsőgesnek szent hajlékait. Az Isten ő közepette van, nem rendül meg; megsegíti Isten virradatkor. Nemzetek zajognak, országok mozognak; kiereszti hangját, megszeppen a föld. A Seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi várunk. Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, aki pusztaságokat szerez a földön. Hadakat némít el a föld széléig; ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el tűzben. Csendesedjete és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön. A Seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi várunk.

A rosszullett környékezett, miközben ezt hallgattam. Hát micsoda szégyen, nem igaz? Ezt súgtam halkán oda Huw-nak, aki mellettem ült.

Igen, mondta Huw, de hogyan tud csukott szemmel sírni?

Fogalmam sincs barátom.

Nekem sem.

Eszünkbe se jutott volna, Huw-nak meg nekem, hogy ez lesz az utolsó alkalom, amikor Kanonokot élve látjuk. Nem jelent meg a templomban a következő vasárnap, sem az azutánin, sem a rákövetkezőn. Aztán a legközelebbi kedden már azt néztük, ahogy a koporsójában fekszik.

A ravatalt a dolgozószobájában állították fel, azon a verőfényes napon, amikor a templomi kórossal keresztülmentünk a temetőkertben a paplak felé, aztán egyszer fordultunk a koporsó körül, majd a paplaktól vissza a templom és a temetőkert felé, végig, erre, a Posta utcán. Szája szorosra volt zárva, csak úgy, mint minden alkalommal, miután a pulpitusán a pokol tüzeről prédikált, vagy kóruspróbát vezényelt le.

Tyű, bárcsak én is veletek mehettem volna a temetésre, mondta Moi, amikor elmeséltük neki, hogyan festett Kanonok a koporsóban.

Moi a kápolnában volt, ezért nem tudott jönni, csak a kórustagoknak engedélyezték a részvételt.

Anyának abban is igaza volt, amikor azt mondta, hogy nem lesz ott a hegy a szája szélén a mennyben. Jelét se láttam a sebnek, amikor a koporsó mellett elhaladva a dolgozószobájában rápillantottam.

Te láttad azt a heget, ami mindig ott volt a szája mellett, Huw, kérdeztem. Nem, felelte Huw.

Én sem.

Az vele együtt halt meg, gondolom, mondta Huw.

De ha már anyát hoztam szóba. Tyű, hát azt hittem, hogy mindjárt megbolondul aznap, amikor Szenes Kis Owen bekiabált az ajtón keresztül, ahogy elment a ház előtt, hogy Kanonok meghalt a paplakban. És valamiképpen tényleg nem volt már utána ugyanaz anyja, mint addig. Többé nem ment a paplakba, hogy a Kanonok után jövő Plébános Hughes-ra mosson.

És az is nagyon különös dolog, hogy Kanonok soha nem tudta meg John Elwynnek, Ceri bátyjának a halálát, mint ahogy John Elwyn meg azt nem tudta meg soha, hogy Kanonok meghalt. Egy pénteki napon hunyt el Kanonok, és ugyanazon a pénteken érkezett az a távirat a paplakba, ami beszámolt arról, hogy a németek meggyilkolták John Elwynt, ugyanúgy, mint Iskola Kis Bobot, a két fiú pedig ugyanannyi idős volt, és éppen olyan jó barátok, mint Kanonok és Iskola Price.

A temetésen már persze mindenki jól tudta, hogy Kanonok és John Elwyn szinte ugyanakkor haltak meg. És ezért úgy éreztük, hogy mindkettejüket eltemetjük, habár John Elwyn teste nem volt ott. Aztán, amikor a sírkövet felállították, John Elwyn neve is rajta volt Kanonoké alatt, pont úgy, mintha valóban ott fekédjne az apja mellett.

Tyű, de sajnáltam Cerit a temetésen, ahogy néhány idegen kezébe kapaszkodva véresre sírta a szemét. Az arcát egyébként nem láttam, mert egy nagy, fekete fátyollal takarta el, az alá dugdosta be a kezében tartott zsebkendőt, hogy megtörölje az orrát.

Lecsukhatták a sötételőket, különben látnom kellene innen Azariah Jenkinst a dolgozószobájában. Vajon ő is fel és alá járkal, magát hibáztatva, ahogy Kanonok tette akkor régen?

Semmi értelme sincs az Istálló híd túloldalára átmenni most, hiába világít a hold. Nem látni semmi jelét Moi-nak és az ablakban sem pislákol fény. Tyű, lehet, hogy Owen nagybátyja szelleme kerülne az utamba, ha arra mennék. Jobb, ha füttyülök, amíg elhaladok az Istálló híd mellett, aztán visszasietek minél előbb a Posta utcába.

KRUSOVSKY DÉNES FORDÍTÁSA

VALENA VACCARO – JCE, OLASZORSZÁG, MARMIFERI 2012